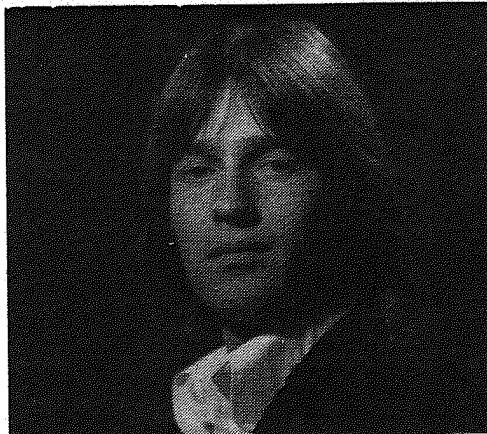

5.6.

18.45 MLADI ZA MLADE (za JRT) (Lj) – B

Najprej nekaj o filmskih prispevkih v današnji oddaji za mlade. Od 17. do 20. maja je beseda slovenske mladine odmevala z odrov v Kopru, Piranu in Izoli v okviru sklepne prireditve »Naša beseda 78«, na kateri so nastopili mladi igralci, recitatorji in pesalci.

Ne zaradi primerjave, zgolj zaradi informacije so v Ljubljani obiskali vajo študentov zadnjega letnika AGRFTV, bodočih poklicnih igralcev, ki pod mentorskim vodstvom Mirana Herzoga pripravljajo diplomsko predstavo Tri Cervantesove medigre. Obraze mladih igralcev si velja zapomniti, saj bodo morda že čez leto, dve, postali naši bližnji znanci z malih zaslonov in gledaliških odrov.

V aktualni temi so se ustavili ob pojmu »terorizem«, o katerem zlasti v zadnjem času mnogo slišimo in ob katerem tudi mladi ne smejo ostati neprizadeti. Posredovali vam bodo krajši pomenek o tej temi, ki ga je pred časom vodil novinar Boris Bergant z nemškimi študenti ter mnenja mladih ob slovensko-italijanski meji o zadnjih dogodkih v Italiji in terorizmu nasploh. V glasbenem delu vas opozarjamo na prvi nastop tržiške akustične skupine Sedmina, na krajšem obisku doma so prestregli tudi Aleksandra Mežka, od tujih pevcev pa se bo predstavil angleški pesnik – rocker Ian Dury s skupino The Blockheads. Oddajo so pripravili Tone Petelinšek, Malči Jelen, Andrej Pengov, Miša Molk, Igor Rupar, Janez Mužič in Irena Brejc.

Režija Stane Sumrak. Na sliki Aleksander Mežek.

Mladi za mlade, ostali mižite!

Da so igralske prireditve mladih v resnici slabe kopije igralskih prireditv starejših, tako nekako se je izrazilo dekle, ki je potem hotelo izvedeti o tem tudi kaj pozitivnega.

To o slabi kopiji mi je vrtalo za očmi do konca oddaje. Sicer morda niti vedela ne bi, kaj se mi zdi z njo narobe. No, natanko to, da se prav v ničemer ne razlikuje od siceršnjih televizijskih informativnih oddaj; ne manjka niti prijetnega smehljajočega obraza, ki pove, kaj bomo gledali in tudi tistih, menda komunikativnih nagovornih stavkov (»da, uganili ste, pel vam bo ta in tak«) je na pretek. Če poslušate radio Študent, tam takšne stvari izpeljujejo povsem drugače.

Tudi ne vem, kaj je bilo v zadnji slovenski oddaji Mladi za mlade tako specifičnega, kar v na primer čisto običajnem Dnevniku ne bi mogli pokazati. Absolventi AGRFT bodo svojo diplomsko predstavo uprizorili na kamionu; dokaj vznemirljivo, če bi tega

očem kamere ne opisali s tako malo navdušenimi glasovi in besedami. Prav zaprav je bil med njimi še najbolj mladosten »stari« Miran Herzog...

V počasno in gladko tekoče dogajanje so kot zanalašč sodile pevske točke; ljudje so negibno sedeli in nas gledali, kot da ne pojejo nam, ampak jih je popadlo privatno razpoloženje. Izjema je bila le zadnja popevka, ki pa ni bila iz naših logov, pa tudi pevec ni kazal ravno golobradosti...

Ne vem, kaj pravijo na to pionirji, ki so jih mladi uvodoma pristrčno pozdravili, saj so jih nedavno tega sprejeli v svoje vrste na tisoče. Najbrž ne pravijo veliko, saj tudi njihov Pisani svet ni nič živahnejši ali drugačnejši od siceršnjih televizijskih oddaj.

Tolikokrat, kot sem slišala v teh tridesetih minutah besedo »mladi«, je nisem pri svojih šestnajstih vse leto. Je pa mogoče, da sem stara. Kot je tudi mogoče, da sem premlada.

VESNA MARINČIČ

LJUBLJANA, 9. — Švicarija v ljubljanskem Tivoliju je ponovno oživela, za to pa so poskrbeli študentje zadnjega letnika dramske igre na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo. Pod vodstvom režiserja Mirana Herzoga pripravljajo kar pod milim nebom »Tri medigra« Miguela Cervantesa (avtor znamenitega Don Kihota), in sicer kot diplomsko nalogo, ki jo bodo kot nekakšno gledališče v gosteh predstavili danes za miličnike—kadete v Tacnu, nato pa za Ljubljančane. Tudi ta predstava bo pod milim nebom, namesto odrskih desk pa bodo imeli pod seboj tovornjak. (Foto: M. Ciglič)

DNEVNIK 27. 1978 (9.6.) št. 155

Medigre na dežju

Diplomanti gledališke akademije na ljubljanskih ulicah uprizarjajo Cervantesa — Komedije so na tovrnjaku

Bil je — vsaj za Ljubljano — svojevrsten teater, ki so ga v tovrnjaku deževnem predvečerju uprizorili letošnji diplomanti Akademije za gledališča, radio, film in televizijo.

Pripeljali so se s slikovitim kamionom prek Tromostovja in pristali potem na cvetličnem oddelku ljubljanske tržnice, med škofijo in semeniščem. Pripeljali so se kot nekdanji potujoči komedijanti, glasno in muzikalno vzklíkajoč v čast komedije in pa seveda publike. Potem so tovrnjak v kratkem hipu spremenili v teater (s pravadno komedijantsko zastavo na njem), ljudje smo se zgrnili krog in krog in se je začelo. Na sporedu so imeli (sebi v uk, vam pa v zabavo) troje slovitih in razbrzdanih t. i. »mediger« slovitega renesančnega Cervantesa, pisca slovitih Don Kihotovih pustolovščin: »Budnega stražnika« in »Dva je zičneža« in še »Salamanško janič«. Troje sijajnih »ektečev« o ljubezni in različnih moških topoumnežih in zlasti še o vragolijah študentovskih, ki vlečejo s pridom topoumneže za nos ter z veliko, razposajeno gesto pričajo o radoživosti, preobilju erotične idr. energije, ne nazadnje tudi o posebni ljubezni komedijantov do komedije in igre sploh.

In tudi predstava je bila postavljena z zanosno, zlasti pa duhovito kretljivo režiserja in rednega profesorja Mārana Herzoga, skoz in skoz nabita z vsakršno dinamiko, polna spektakularnega vrveža na kamionu in okrog njega, v domiselni stilizaciji oponašajoča tisto vrsto starodavnega teatra, ki ga ni več, ki pa živi nekje na dnu našega spomina: gluma pod milim nehom, na romarskih in sejmarskih krajih, na trgih in ulicah, komedija iz časov, ko glumači niso imeli ne doma ne premoženja, ampak so — »prekleti« veseljaki — hodili kakor cigani iz kraja v kraj

in gonili neutrudljivo svoje vesele, malo kosmate, malo tudi pobožne burke. — Stilizacija je bila brez dvoma posrečena in tudi rafinirana, na cvetličnem trgu med škofijo in semeniščem, igralci so prav plastično pokazali, kako znajo vihteti besedo in rekvizite, kako se zanesljivo znajdejo na »odrskem« prostoru in kako uspešno znajo dosegati za gledališče znežrom tako neizogiben dotik in stik z občinstvom. — Le težko bi bilo koga med njimi posebej imenovati: bili so dobro uglašeni med seboj vsi po vrsti, skoroda enako zvrhano polni humorja in, kajpada, svežega komedijantskega šarma, kar se da sproščeno in vendar tudi docela suvereno izpolnjujoči nelahke artistske zahteve, ki sta jih prednje postavljala Cervantes in režiser: duhoviti in kolikor mogoče zagnani in vehementni, Nevenka Sedlarjeva in Jože Hrovat, Jure Kavšek in Matjaž Modic, kakor tudi Jerca Mrzelova in Andrej Nahtigal iz Drame, ki sta prvima pomagala kot gosti. Bili so, z eno besedo, izjemno sugestivni, že kar ekstatični in svoji veseli službi pouličnemu spektaklu, intenzivni in komični v vseh različnih vlogah, ki so jih imeli igrati v treh Cervantesovih igranih ta večer. In poželj so seveda, ko je bilo teatra konec, ko je na tovrnjaku začelo deževati cvetje, a tovrnjaka na publiko pa po stari navadi preste in pomaranče in klobase in papirnati krožniki in zelene kumare, ko so utihnili zadnji zvoki in so zadnje kretnje obstale v negibnosti, pritrjujoče ploske.

Neusmiljeno je deževalo ves čas Cervantesovih mediger, voda je stala v čevljih in stiskali smo se stolnici ob zid, na oknih zgoraj pod nebom so v grozdih viseli semeniščniki. Ni je zmotil, komedije, dež, ki je pljuskal v lase in po nagih — globoko — ramenih zapeljive odrske lepote. Bila je trmasta, Ko-

medija, v svoji strasti do spektakla.

Ob dneih, ko se bo dalo videti večerno sonce, bodo Cervantesove »Tri medigre« na ljubljanskih ulicah in trgih zagotovo čisto posebna atrakcija — kakršno bi moral, na priliko, pri prici vključiti v svoje sporede poletni festival. Tako po »zunanjem« spektaklu kot po njegovih artistskih kvalitetah si ta akademijska uprizoritev to na vsak način zasluži, tudi zaradi svojega duhovitega izmikanja akademizmu.

ANDREJ INKRET

● **DIPLOMSKA PREDSTAVA ŠTUDENTOV IV. LETNIKA
AGRFTV:**

Igra za mesto

Potujoči glumači, rojeni spretneži, rokohitreci, čarodeji, pevci in brenkači, akrobati, komedijanti, skratka tisti, ki s svojimi veščinami po malem, a zanesljivo in igrivo luščijo s sveta hraste, da se razkriva otroško krhka in občutljiva kožica najbolj vsakdanje plasti življenja — nekaj take komedijantske umetnije dobiva Ljubljana v teh dneh z neobičajno gledališko predstavo **slušatelj četrtga letnika dramske igre ljubljanske akademije za gledališče, radio, film in televizijo**. Akademija si očitno toči eliksirja, ki naj jo delavno pomladi in ta napoj se zdaj kot dovolj svež in mamljiv napitek ponuja in daje pokušino in presojo mestu in prebivalcem. Zares; kaj je lepšega, kot sredi vsakdanjih poti prepustiti se komedijantom, da nas zapredejo v klopčič takšne igrive in domiselno sukane preje, kot jo mojstri **Miguel de Cervantes**, avtor **TREH MEDIGER** in eden mojstrov španske comedie?

Tokratni diplomanti: **Nevenka Sedlar**, **Jože Hrovat**, **Jure Kavšek** in **Matjaž Modic** so ob pomoči dveh izkušenejših kolegov **Jerce Mrzel** in **Andreja Nahtigala** (oba Drama SNG) pod režijskim vodstvom **Mirana Herzoga**, po prevodu Smiljana Samca, z dramaturškim delom Bojana Martineca in z deležem pedagogov Ane Mlakar (govorna tehnika), Lojzke Žerdin (umetnost giba), v kostumih Alenke Bartlove in na sceni Mete Hočevar ob glasbi Bojana Strmčnika te umetnosti komedije razigrali v pravo sejgarsko poulično predstavo, ki ji ni manjkalo temperamenta. Uprizorjene **TRI MEDIGRE** ponujajo nekonvencionalno diplomsko predstavo, igro, ki morda enostransko poudarja igralčevo telesno pripravljenost, spretno in domiselno izpovedano v dinamični gibov in kretenj, zastirajo pa glasovno barvitost, v kateri se — ob pazljivejši interpretaciji, seveda — razpihujejo igrivo in ironično podnetna ljubezenska hrepenenja, gase blagodari omoženih in druge ljubeznive ljubezenske štvari, ki se v komediji, ubrane za terco nižje od trubadurskih spevov, že bolj vsakdanje kotale v jamico bolj ali manj žgoče, a še vselej spretno prikrivane pripravljenosti za ljubezen in druge ukane.

Tako bi sodili, da to novo gledališče (zasedaj) pogreša prav te jezikovne barvitosti, sejgarsko močnih glasov, s katerimi je estradnim-glumcem pač zmeraj usojeno krotiti žlobudravo množico in vsakršne zvoke trškega življenja. A to so večine, ki ji je mogoče pridobiti; možnost, moč in znanje živega interpretiranja so nakazani dovolj razločno, predvsem pa izvedeni v zares poživilja joči pripravljenosti za tisto polno predajanje igri in igrivosti, ki veselo gledališče pač nosi in mu daje svojih svežih, išočih in marsikdaj tudi že dognanih izraznih moči.

JERNEJ NOVAK

**eksperi
menti**

Miroslav Slana-Miros

Žirija Združenja dramskih umetnikov Slovenije je na BS '78 podelila nagrado za uprizoritev AGRFT iz Ljubljane za Cervantesove »Tri medigre«. To je bil razlog za ta časopisni klepet, seveda pa tudi 10-let dela Jerce Mrzel.

Cervantesovi komedijanti na tovarnjaku

PRVA MEDIGRA

Ta se je začela v Lastomercu pri Gornji Radgoni, kjer so se šli Borštnikovci za hipček kmečki turizem, da si odpočijejo od preobilice predstav. Med vonjem po domačih kolinah, moštu in pečenih kostanjih se je znašel veder in vitek »gospod«, ki nas je tako zabaval s pripovedmi o damah, kot da je sam Miguel de Cervantes. Toda, ko je začel govoriti, da na nudistični plaži odločno gleda damam naravnost v oči, da bi tako skrifizadrego ter ko je med vse to vpletel še niz dovtipov in »Akademijo za gledališče, radio, film in televizijo«, ki je prejšnji dan z uspehom nastopala po mariborskih ulicah na tovarnjaku, se mi je naposled le posvetilo, da je med nami redni profesor AGRFT M. Hercog, ki je zrežiral TRI MEDIGRE. Zapomnil sem si njegov stavek: »Predstava je izredna, vsi so odlični!« Pa nisem verjel njegovim profesorskim ocenam, zato sem si zvečer ogledal tekmovalni nastop, ki je bil v gledaliških delavnicah na tovarnjaku. Že dolgo se nisem imel tako lepo gledališko, kajti že dolgo nisem videl tako sposobnih

mladih igralcev. Prepričali so me, da prihaja po daljšem plevnatem obdobju na AGRFTV do dobrih in rodnih letin.

DRUGA MEDIGRA

— **Padli ste mi v oči tam na tovarnjaku. V starodavni opravi ste delovali kot neka vila iz lepe pravljice, ki sem jo pozabil! Toda mislim, da je bila ti sta vila silno pretkana. Kako se pišete?**

»Ja, Jerica Mrzel. A sem baročna, kaj, pa sem vam padla v oči!«

— **Podhranjeni ravno niste. Pa kaj bi, tudi Cervantes je bil krepak. Vi ste ena izmed originalov njegovega časa.**

»Hvala za kompliment.«
— **Kje so vam »formirali« tako krepak nastavek?**

»Korošica sem. Naš zrak, pa naši žganci, mmmmmmm...«

— **Ste zmerom vse pojedli, veš zrak vdihnili?**

»Mhm.«

— **Kaj pravzaprav počnete tam v Ljubljani, da tako cvečite?**

»Nekoč sem bila tam svobodna igralka. Zdaj sem že deset

let profesionalka. Redno delam v Drami.«

— **Kako to, da »gostačite« pri študentih AGRFTV, ki se jih nekateri igralci izogibajo, ker pa so pač zeleni.**

»Opla, jaz sploh ne gostačim, samo gostujem z dobrimi igralci.«

— **Jerca, Cervantes še sanjal ni, da se bo znašel nekoč na tovarnjaku, vi pa boste v enem samem večeru odigrali tri vloge: gosposdinja, Ines in Leonardo.«**

»Rada imam humoriste vaše-ga kova. Tako mi jemljejo sapo, da... Cervantes zagotovo ni vedel, da se bo vozil na kamionu, vedel pa je, da se bo vozil v kočijah tedanjih potujočih komedijantov.«

— **Ker ste tako bistrí, pa mi povejte, ali ste Cervantesa kaj prefaširali in koliko so k temu pripomogli trije avtorji veznega teksta: Menart, Vilon in Marinček?**

»Ja... mi igramo Cervantesa, a ne. To je takole: neko lahko še zmerom baročna slika, a z modernimi prijemi.«

— **Mislite sebe? Kaj pa vaše tri vloge?**

»Vsaka nosi zelo veliko elementov.«

— **Kuhinjskih ali spalničnih?**

»Ja, igralskih vendar! Včasih daš v eno vlogo kaj čistejšega, kot v drugo.«

— **Jerca, ali ste vi reinkarnacija besed, čustev, klasičnih ali modernih odrskih likov, ste eksperimentatorka? Vas kaj jezim z vprašanji?**

»Ne-ne, saj ne zamerim, jaz imam rada sok in kri. Toda ali vi ne veste, da sem imela največ uspehov prav z eksperimentalnimi vlogami. Pred leti sem prejela Borštnikovo nagrado za vlogo Kurbe z GLEDALIŠČEM PEKARNA, s katerim smo pripravili dramo Tako tako.«

— **Tako-tako, stare čase Cervantesa je menda res vzel hudir. Zakaj tedaj drvite s Cervantesovim imenom po trgih in ulicah...?**

»...?«

TRETJA MEDIGRA

»Trenutek, bom jaz odgovoril!«

— **Kdo ste?**

»Joža Horvat.«

— **Tisti neuničljivi kramar, Roldan in popotni študent, ki je najprepričljiveje obvladal igro, ki je presenetil s tehniko govora in z artistiko?**

»Da. In rad bi odgovoril na prejšnje vprašanje. Akademija je brez prostorov za igranje; Mi pa smo hoteli obenem približati gledališče ljudem, ki nikoli ne gredo v gledališče.«

— **Dajte no, tako govorijo vsi, ki bi hoteli kaj v promet spraviti, ki bi hoteli kolajne in funkcije. Prepričan sem, da je vaš namen globlji, gledališko prepričljivejši. Če je delo dobro, tedaj ni treba tehati gledališču za občinstvom, ampak je nasprotno.**

»Priznam, bila je želja po igranju, želja...«

— **In v tej želji je bila neka imaginarna moč... skozi slo vas je gnalo naprej?**

»Da, priznam. Najprej smo hoteli iti med ljudi kar s konji.«

— **Mislim, da ste okuženi s Talijo. Zato sploh ni važno, s čim ste šli ven. Ko sem vas gledal, kako živite na tistem tovarnjaku, kako dihate z geni Cervantesove dramaturgije, mi je bilo jasno, kdo ste.**

»Hvala!«

— **Bi se naveličali predstave?**

»Bi. Zato skušam izraziti zmerom kaj novega.«

— **Kako uskladite vse te te- lovadne igralske napore?**

»Vsak premor izkoristim za temeljiti oddih.«

— **S poživilil?**

»Poživila so moja dobra volja. Od nastopov imam že polno modric.«

— **A še kljub temu vztrajate?**

»To je lepo, to sem jaz!«

»Želim vam vsem srečno vožnjo na tovarnjaku in: per aspera ad astra!«

Poletne prireditve

V Portorožu in Piranu največ folklornih nastopov — Za »portoroško noč« bi se morali gostinci bolje dogovoriti

PORTOROŽ, 15. junija — Pravo poletje se še ni začelo, vendar so portoroški turistični delavci, točneje delavci turističnega hotelskega podjetja TOZD Avditorija že pripravili program poletnih prireditev. Prejšnji teden je že bila na sporedu španska folklorna skupina Flamenco, ki pa ji je slabo vreme pokvarilo nastop.

Sicer pa bo tudi letos na sporedu veliko folklornih skupin. Naslednja bo že čez nekaj dni, 19. junija akademska folklorna skupina France Marolt iz Ljubljane, piranska folklorna z moškim pevskim zborom bo nastopila 5. julija, zagrebški ansambel Lado bo nastopil kar dvakrat, 9. in 17. julija, nacionalna folklorna skupina iz Senegala bo nastopila 13. julija v Ankaranu, 20. julija bo v portoroškem avditoriju folklorni ansambel Tanec iz Skopja, folklorna skupina iz Gvineje bo nastopila 25. julija, beograjska skupina Kolo bo nastopila 30. julija, na koncu poletnih prireditev pa bo 19. avgusta nastopil še madžarski folklorni ansambel. Folklore je torej kar nekaj na programu, sicer pa to turiste tudi najbolj privlači. Nekoliko slabše je z gledališkimi predstavami. V Portorožu bodo nastopili 23. junija na plaži in istega dne tudi na piranski Punt študentje za ključnega letnika akademije

za gledališče, radio, film in televizijo z diplomskim nastopom treh Cervantesovih komedij: Budni stražar, Dva jezičneža in Selamanski Janar. S tovornjakom bodo popoldne privozili med kopalce in predstava se bo začela.

Ljubljanska opera bo prišla 8. in 15. julija v portoroški avditorij na odprtem in sicer z Rossinijevim Seviljskim brivcem in Verdijevim Rigolettom. Vmes pa se bo 11. julija predstavil še newyorški ansambel z nekoliko zastarelim musicalom »Hair«. Od 17. do 22. julija bodo v Piranu piranske miniature — kulturni teden, v katerem bodo nastopila kulturnoumetniška društva slovenske manjšine v Avstriji in Italiji s pevskimi zbori, folklornimi skupinami, pihalnimi orkestri, na koncu pa bo še prvi festival slovenskih popevk na obmorsko tematiko. V tem tednu se bo predstavil v piranskem križnem hodniku tudi oktet Gallus iz Ljubljane. Da ne bo pomote — piranske

miniature organizira KUD Karol Pahor iz Pirana.

Prvo soboto v avgustu bo v Portorožu tradicionalna Zlata roža Portoroža, na kateri znani pevci jugoslovanske zabavne glasbe vsako leto bolj ali manj zamorijo poslušalce z evergrimi. V začetku avgusta pa bo na sporedu še glasbeno-modna revija.

Kakor vsako leto bo tudi letos 12. in 13. avgusta na sporedu znana portoroška noč. Zaenkrat še ne vedo, kateri ansambel ali pevec bo pel v soboto zvečer. Zagotovo pa bo v nedeljo, 13. avgusta veliki ognjemet, ki vsako leto privabi v Portorož na tisoče gostov. Gostinci pa se kaj malo zmenijo za reko ljudi, ki pridejo tega dne sem na zabavo. Se vsako leto je bila večina restavracij, gostišč in kavarn zaprtih že ob 12. uri, tako da ta noč traja le nekaj uric. Veliko ljudi ne dobi niti prostora pri mizi. Tako gre velik del zaslužka lepo spat, namesto da bi se portoroški gostinci vsaj enkrat na leto nekoliko bolj izkazali, pokazali nekaj več razumevanja tudi za svoj žep in pripravili portoroško noč v pravem smislu te besede — namreč do jutranjih ur.

BORIS SULIGOJ

Igre na ulici

Svojevrstna diplomatska uprizoritev gledališke akademije — Nov začetek

Vsakoletna diplomatska uprizoritev študentov zadnjega letnika dramske igre na ljubljanski Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo se tokrat seli iz zaprtih gledaliških prostorov — na ljubljanske ulice in trge in na zadnje celo med brigadirje na delovnih akcijah.

«Slišati je bilo nemalo očitkov, kako da je Akademija zaprta ustanova. Zdaj se skušamo odpreti v kar se da neposrednem pomenu te besede,« je na improvizirani tiskovni konferenci med eno zadnjih skušenj (v tivolskem parku v Ljubljani, pred Svirčarijo) pripovedoval režiser in obenem redni profesor Miran Herzog. Povedal je potem, da si na slovenski gledališki soli že dalj časa prizadevajo za ustanovitev tako imenovanega akademskega studia, v katerem bi študentje različnih usmeritev mogli preizkušati in obenem medsebojno povezovati in združevati odriško znanje. Znana pa je dolgoletna in trdovratna prostorska stiska, s katero se neusmiljeno in neutrudljivo ubadajo na AGRFTV in ki je doslej že v načelu preprečevala vsakršno konkretnjšo misel o kontinuiranem akademiskem gledališču.

Tako je torej ideja za letošnjo diplomatsko uprizoritev prišla maloda sama od sebe: študentje bodo šli igrati svojo igro pod odprto nebo, igrali jo bodo v slogu popotujočih komedijantov. Tako je potem tu še kamion, na kamionu vsa scenska in kostumografska oprema in seveda igralci. Pripejajali se bodo na »prizorišče«, improvizirali teater ter za mimoidočo publiko odigrali znamenite »Tri medigre« Miguela Cervantesa. Oblika popotujočega gledališča naj bi postala nekaka stalna — četudi le prehodna — oblika akademiskega nastopanja pred publiko — če bo prva igra le vzdržala preizkušnjo. V tem

primeru pridejo na repertoar še drugi, predvsem stari in predvsem tudi tipično gledališki pisatelji.

Tako se bodo torej letošnji absolventi dramske igre — Nevenka Sedlarjeva, Jože Hrovat, Jure Kavšek in Matjaž Modic (z gostoma Jerco Mrzelovo in Andrejem Nahtigalom) predstavili pod vodstvom profesorja Herzoga danes ob 18.30. uri na Pogačarjevem, jutri ob isti uri na Plečnikovem in pojutrišnjem spet na Pogačarjevem trgu, v petek ob 17.15 pa še v Nazorjevi ulici v Ljubljani. Pri uprizoritvi sodeluje dramaturg Bojan Martinec, sceno je zasnovala Meta Hočvarjeva, kostume Alenka Bartlova, muziko pa je komponiral Maks Stremčnik. Govorno tehniko ima na skrbi Ana Milakarjeva, umetnost giba pa Lojzka Žerdinova. Cervantesova besedila je poslovenil Smiljan Samec.

A. I.

Glumaški večeri in igralski tovornjak

V atriju dvorca v Goričanah pri Medvodah tečejo med 16. in 22. junijem Prvi glumaški večeri. Organizatorji: ZKO Ljubljana-Šiška, Krajevna skupnost Medvode, Slovenski etnografski muzej — oddelek Goričane, družbenopolitične organizacije Medvode. S temi glumaškimi večeri se je razkril in predstavil nov gledališko odrski prostor na Slovenskem. Program, v katerem se prepletajo nastopi poklicnih in ljubiteljskih gledaliških delavcev, je zanimiv, kakovosten in kot tak seveda vabljev za gledalce. Goričanski glumaški večeri vnovič potrjujejo s svojim prostorom in programom težnjo, da bi tudi majhni kraji v tako imenovani provinci dobili gledališke, glasbene in likovne prireditve. In je res, da se nam v zadnjem desetletju skoroda vsako leto odkrije nov gledališki in glasbeni prostor. Res je sicer tudi to, da kdaj pa kdaj zamre iz subjektivnih in objektivnih vzrokov ta ali ona pobuda, toda kljub temu je številčni napredek kulturno umetniških prireditev na deželi očiten. Odveč je najbrže dokazovati splošno kulturno pomembnost takih prireditev, kot so Prvi glumaški večeri, koncerti v Zeljšah ali v Grobljah, zdaj pa tudi v Zemanovem gradu med Ajdovščino in Vipavo, pa prireditve v Kostanjevici s četrtoletno tradicijo itd. Vse te in še mnoge druge prireditve, kot so na primer pevska srečanja v Šentvidu pri Stični in Šentjerneju itd., postajajo neločljivi in nepogrešljivi del sodobne slovenske kulture v gledališču, glasbi, upodabljaljoči umetnosti. Treba je vendarle že enkrat jasno reči: **vse lahko je in vse lahko postane oder, gledališki ali koncertni.**

Sijajna domislica režiserja Mirana Herzoga in njegovih študentov igrati na kamijonu po ljubljanskih ulicah je več vredna kot tri sto načelnih govorov o umetnosti in kulturi, več je vredna kot sto tisoč kulturnih statotov in pravilnikov o dopustih in toplih obrokih. In zdaj smo pri jedru našega zapisa. Ne s pravilniki, ne s puhlimi besedami, ne s plačilnimi točkami pač le z **dejanji** in samo z **dejanji** lahko vzpostavimo, oživimo in razširimo kulturo in umetnost sredi ljudi in za ljudi. Ko tarnamo o programski okostenosti institucionalizirane »kulture« in »umetnosti«, v slepoti tega tarnanja čestokrat ne odkrivamo in ne vidimo pobud, kakršne se nam predstavljajo recimo v goričanskih glumaških večerih ali pa v Herzogovem uličnem gledališču. Treba je vendarle že enkrat skleniti: ne bomo več financirali jalovih subjektov na povsem neplodnih delovnih mestih institucionalne in akademske »humanistične« kulture, marveč bomo podpirali le programe, ki se uresničujejo med ljudmi in za ljudi. To bodi eno izmed poglavin in vodilnih načel naše prihodnje kulturne politike. Zapustimo pohotno in zblojeno Vdovo Rošlinko in se zberimo na glumaških večerih v atriju dvorca v Goričanah in ob Herzogovem komedijantskem kamijonu...

MARTIN CASAGRANDE-
RICHTER